

Poslední zápis z palubního deníku

Půda, jak zvláštní a tajuplné místo. Tolik starých věcí. Vsadím se, že tady babička nebyla pěkně dlouho, i když je to nejzajímavější část jejího domu. Než prodáme dům, asi bych to tady měla probrat a rozhodnout se, co prodáme a co se nechá jako rodinná památka. Tak ať to mám rychle za sebou! Sáhla jsem po první krabici, která se mi dostala pod ruku, s nápisem P.D.

V té době jsem babiččinu smrt nijak moc emocionálně neprožívala. Babička toho od dědovy ztráty moc nenamluvila a já tak toho o ní moc nevěděla. Zato máma kvůli ní probřečela celé dny. Dědu jsem si už vůbec nepamatovala. Ztratil se, když mi byly dva roky. Věděla jsem o něm, jen že byl námořník a procestoval na lodích skoro celý svět, dokud se nevydal na svoji poslední plavbu. V rodině o něm moc nemluvíme; pokaždé, když jsem se na něj někoho zeptala, byla jsem napomenuta, ale odpovědi jsem se nikdy nedočkala.

Krabici jsem otevřela a její obsah vysypala na prkennou podlahu. Bylo v ní několik deníků, ale mě nevíce zaujal téměř rozpadlý deník svázaný černou stužkou. Ihned jsem poznala poslední palubní deník mého dědy. V tu chvíli mě popadla touha vědět více o dědově zmizení. Rozvázala jsem zteřelou stuhu a nalistovala poslední popsanou stránku téměř na konci deníku. Většina písmen byla rozmazaná, ale dalo se to přečíst:

10.8. Druhý den v Bermudském trojúhelníku

8:20 Dnes se zatím nic zvláštního nestalo a já pomalu přestávám věřit těm dětským povídkám o Bermudském trojúhelníku. Už se těším, až bude tahle náročná plavba za mnou a já se budu moct vrátit za svojí rodinou.

Voda je dnes klidná, ale přesto jsme moc ryb neulovili.

10:45 Čím více se plavíme do středu trojúhelníku, tím méně lovíme ryb. Ale dnes se stalo něco daleko horšího. Bill skočil přes palubu, osoba, která ho viděla, tvrdí, že sám od sebe, ale já tomu nevěřím. Musel ho tam někdo hodit.

12:00 Další dva lidé přes palubu, tentokrát jsem to viděl i já sám, skočili dobrovolně, jen tak, sami od sebe. Začínám mít strach. Strach, že už nikdy neuvidím svoji rodinu.

13:30 Přes palubu skočil i kapitán a kormidelník, všichni zbylí panikaři, dokonce i já. Je zde strašný zmatek, lidé skáčou přes palubu, pár lidí se pokusilo uplavat na jednom ze záchranných člunů. Nedostali se však daleko, viděl jsem, jak se člun potápí a ostatní se topí. Pokud tenhle deník...

Je to nedopsané, to se děda utopil?!?

V tu chvíli mi někdo položil ruku na rameno. Lekla jsem se, ale byla to jen máma: „Tenhle deník se našel v téměř vodotěsné krabici spolu s dalšími věcmi,“ řekla smutně a podala mi plechovou krabičku s dědovým jménem napsaným na víku krabičky. „Moře ji vyplavilo asi o měsíc později na jedné z blízkých pláží v...“ pokračovala, ale já ji přerušila: „Co se s dědou stalo?“ Máma vzdychla: „To asi zůstane záhadou.“